

Arrest

nr. 309 680 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2020.

1.2. Op 15 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') oordeelde in zijn arrest nr. X van 15 mei 2023 dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 7 februari 2024.

1.4. Op 22 februari 2024 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die als volgt luidt:

A. Feitenrelaas

Op 3 juli 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtou-volk te behoren. U bent op [...] februari 1998 geboren in Nahre Karim in het district Qarghayi van de provincie Laghman, waar u tot uw vertrek woonde samen met uw ouders, broers en zus. U ging in Afghanistan niet naar school, maar leerde tijdens uw verblijf in Oostenrijk lezen en schrijven. U werkte in de kruidenierswinkel van uw vader als verkoper.

Tijdens uw werk in de winkel kwamen leden van de taliban langs. Ze probeerden u te overtuigen om u bij hen aan te sluiten, waarop u zei dat u het ging vragen aan uw ouders. Uw vader zei dat u niet akkoord mocht gaan met hen. Toen de Talibanleden een week later terugkeerde, zei u dat uw familie niet toestond dat u met hen mee zou gaan, waarop ze kwaad werden en u gedwongen meenamen. In hun kamp in de bergen vertelde de leider van de Taliban u dat u een explosief met afstandsbediening naar de meisjesschool in Charbagh zou moeten brengen. Vervolgens zeiden ze dat u mocht terugkeren naar uw dorp op voorwaarde dat u aan niemand iets zou vertellen. Toen u thuiskwam vroeg uw vader waar u was geweest en vertelde u wat er was gebeurd en dat ze zouden terugkeren met het explosief. Hierna ging u niet langer naar jullie winkel. Drie dagen later kwam de taliban naar uw dorp en het kwam tot een gevecht met het Afghaans leger. Uw vader sloot op dat moment de winkel en belde uw oom om u te komen halen en u onder te brengen in zijn huis in Nawabat. Een dag later werd uw vader door de Taliban ontvoerd uit de winkel, omdat de Taliban dacht dat u het leger had geïnformeerd over hun plannen. De overheid dacht daarentegen dat u banden had met de Taliban. Nogmaals twee dagen later verliet u Nawabat met een smokkelaar.

U verliet op in de derde of vierde maand van 2016 Afghanistan op illegale wijze naar Iran. Vandaar reisde via Turkije en Servië naar Hongarije, waar u op 5 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens verder naar Oostenrijk, waar u op 13 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd op 22 februari 2018 afgewezen omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Er waren ook geen andere omstandigheden, waardoor u volgens de Oostenrijkse autoriteiten vervolging diende te vrezen. Voorts werd geoordeeld dat u zich op duurzame wijze in Kabul kon vestigen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 26 maart 2020 werd dit beroep afgewezen.

Vervolgens reisde u via Duitsland naar België, waar u rond juni 2020 aankwam.

U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

U legde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een foto van uw taskara, een foto van de taskara van uw oom, foto's van uw woonplaats en familieleden, een contract met de ngo ACTED in verband met de bouw van een huis in Afghanistan, een psychologisch attest, een attest van uw scholing in België, een foto van de Oostenrijkse verblijfskaart van de neef van uw vader, een medisch attest in het kader van uw leeftijdsbepaling in Oostenrijk.

Op 16 maart 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw poging om de Belgische autoriteiten te misleiden inzake uw leeftijd schaadde uw algemene geloofwaardigheid. U maakte uw voorgehouden problemen met de Taliban niet aannemelijk. Uw documenten waren onvoldoende bewijskrachtig. De veiligheidssituatie in Afghanistan noodzaakte geen internationale bescherming. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. U haalde geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of ernstige schade. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. Deze beslissing werd in beroep op 15 mei 2023 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest 288 878.

De raad volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS en voegde hieraan toe dat uw verblijf en uw integratie in België, die u aantoonde aan de hand van getuigenissen en enkele documenten over uw werk in een restaurant, niet volstaat om te concluderen dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. De raad concludeerde aldus dat, gelet op uw individuele omstandigheden in casu niet kan worden aangenomen dat u dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit

Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/ of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Op 7 februari 2024 diende u, zonder sinds uw vorig verzoek te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek houdt u vast aan uw asielmotieven uit uw eerste verzoek om internationale bescherming. U voegt eraan toe dat u in België bent geïntegreerd, dat uw mentaliteit veranderd is, dat u Duits kan spreken en schrijven, dat u vrijheid hebt en dat u in België werkte en een taalcursus volgt. U legt ter staving van dit verzoek een brief van uw advocaat neer, met in bijlage enkele attesten en getuigenissen over uw verblijf in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden..

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op elementen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u in België bent geïntegreerd, dat u Duits kan spreken en schrijven, dat uw mentaliteit veranderd is, dat u vrijheid hebt en dat u in België werkte en een taalcursus volgt (Verklaring volgend verzoek, punt 17), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. De door u aangehaalde elementen werden door de Raad ook al beoordeeld naar aanleiding van bijkomende verklaringen en documenten die u in het kader van de beroepsprocedure aflegde (Arrest 288 878, p. 21-25).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>

[sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel.

De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen.

De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De argumentatie van de RvV over uw voorgehouden (gepercipieerde) verwestersing geldt eveneens voor de elementen die u in het kader van uw huidig verzoek aanhaalt. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

De documenten die u neerlegt liggen eveneens in het verlengde van degene die u in het kader van de beroepsprocedure neerlegde. Het gaat namelijk eveneens over getuigenissen van mensen uit uw netwerk in België en documenten over uw werk en scholing in België.

Dat u in België naar school bent geweest en hebt gewerkt, dat u momenteel een cursus Duits volgt en Duits spreekt en dat u in België een netwerk hebt opgebouwd en zich hebt geïntegreerd, wordt niet betwist, maar volstaat niet om te concluderen dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt u hiermee aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Mogelijk was u zelfs enkele jaren ouder bij uw vertrek uit Afghanistan, gezien de standaarddeviatie van de leeftijdsbepaling. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde werkte in de winkel van uw vader en dat u hiervoor ook soms alleen verantwoordelijk was (CGVS, p. 9). Waar zowel u als advocaat nogmaals de leeftijdsbepaling die in België werd uitgevoerd betwisten, dient erop gewezen te worden dat de raad hierover de bevindingen van het CGVS reeds heeft bevestigd.

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 17, 20). De Taliban zouden bovendien ook vrij in winkel hun inkopen gedaan hebben (CGVS, p. 14). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer vier jaar in België en vier jaar in Oostenrijk, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban. Waar u verklaart geen contact te hebben met uw familie in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat dit naar eigen zeggen is omdat u dit zelf niet meer wil en dat er bijna geen netwerk is in Afghanistan (Verklaring volgend verzoek, punt 22). U zou dus wel degelijk uw familie kunnen contacteren indien nodig.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 tot 48/6 en 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'EVRM'), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en het vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus gaat verzoeker eerst in op de nieuwe elementen die hij neerlegt. Hij citeert artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en meent dat *in casu* de elementen en documenten die hij neerlegt elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij heeft immers in het kader van zijn volgend verzoek een duidelijke nadruk gelegd op zijn verwestering, terwijl zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering amper aan bod kwam gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Hij gaat vervolgens in op de elementen die zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering in geval van terugkeer aantonen. Hij wijst er vooreerst op dat hij Afghanistan heeft verlaten in maart of april 2016 en al bijna acht jaar in Europa, wat hij ook duidelijk heeft uitgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij benadrukt dat hij pas tussen 14 en 16 jaar oud was wanneer hij in Europa is aangekomen en dat hij in Europa beslissende jaren heeft doorgebracht voor de constructie van zijn wereldbeeld, identiteit, normen en waarden. Hij stelt vandaag helemaal verwesterd te zijn en dit ook op een duidelijke manier te hebben uitgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (“...”). Hij somt vervolgens de nieuwe attesten en documenten op die hij heeft neergelegd in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming en stelt dat deze documenten nog niet werden neergelegd in het kader van het eerste verzoek en duidelijk aantonen dat hij vandaag helemaal verwesterd is, heel goed geïntegreerd is en niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Hij zet verder uiteen dat hij in het kader van de begeleidende brief van zijn raadvrouw (stuk 4) ook de nadruk heeft gelegd op de volgende nieuwe elementen. Vooreerst zet verzoeker uiteen dat hij vloeiend Duits spreekt en de taal heeft geleerd in Oostenrijk waar hij vier jaar naar school ging. Sinds augustus 2020 verblijft hij in de Duitstalige Gemeenschap in Eupen, eerst in een opvangcentrum van het Rode Kruis en sinds december 2022 op een privé-adres en ook in Eupen spreekt hij altijd Duits en gaat hij naar school om de taal te leren. Hij wijst er ook op dat hij ook Engels spreekt en een beetje Frans. Vervolgens licht verzoeker zijn scholing toe. Hij wijst erop dat hij zowel in Oostenrijk als in België naar school is gegaan, dat hij in België les heeft gevolgd aan het Robert Schuman Instituut in Eupen (stuk 1 van de begeleidende brief) en dat hij nog steeds vier maal per week Duitse les volgt in het kader van een inburgeringscursus van het Rode Kruis (stuk 2 van de begeleidende brief). Hij benadrukt dat zijn leerkrachten

getuigen over zijn doorzettingsvermogen en citeert uit stuk 3 en stuk 4. Met betrekking tot zijn werk wijst verzoeker erop dat hij tussen 21 april 2022 en 2 juli 2023 voor het restaurant “L’Imprévu” in Eupen heeft gewerkt (stuk 5 van de begeleidende brief en dat hij zijn tewerkstelling nadien heeft moeten stopzetten omdat zijn attest van immatriculatie op basis waarvan hij het recht had te werken, niet meer geldig was. Hij stelt dat hij heel fel gewaardeerd werd door zijn werkgevers, A. en W. V.D.V en citeert uit hun verklaring (stuk 5), dat hij in het kader van deze tewerkstelling alcohol en varkensvlees manipuleerde, wat verboden is onder het talibanbewind en citeert uit het arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022. Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op zijn integratie binnen de Duitstalige gemeenschap in België. Hij citeert uit de schriftelijke verklaring van de Minister-President van de Duitstalige Gemeenschap, die hem persoonlijk kent en zijn verblijfsaanvragen in België steunt (stuk 6 van de begeleidende brief), uit de schriftelijke verklaring van de Vice-Minister President van de Duitstalige Gemeenschap (stuk 7 van begeleidende brief) en de burgemeester van Eupen (stuk 8 van de begeleidende brief) en verwijst naar andere getuigenissen (stukken 9 tot 15 van de begeleidende brief) waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij heel goed geïntegreerd is in Eupen. Wat de afwezigheid van hervestigingsperspectieven in Afghanistan betreft benadrukt verzoeker opnieuw dat hij Afghanistan acht jaar geleden verliet, duidelijk niet meer gewend is aan de Afghaanse gebruiken en manier van leven en geen contact meer heeft met zijn familieleden in Afghanistan noch met andere personen en er dus geen netwerk meer heeft. Verder wijst hij er ook op dat hij in Afghanistan niet naar school ging en geen Pashtou leest of schrijft. Hij stelt dat hij dit ook heeft uitgelegd tijdens zijn interview bij de DVZ en citeert uit zijn verklaringen die hij daar aflegde. Hij besluit dat hij blij geeft van een *“zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap”* (RvV, arrest nr. . 287 950 van 24 april 2023). Voor verzoeker is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving. *Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet”*.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en acht de redenering van de commissaris-generaal op het vlak van (toegeschreven) verwestering te kort door de bocht. Hij wijst erop dat hij in het kader van zijn eerste verzoek op 25 mei 2021 dus voor de machtsovername door de taliban werd gehoord door het CGVS, dat dit al twee en een half jaar geleden plaatsvond en dat hij in het kader van dit persoonlijk onderhoud geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging omwille van verwestering omdat de taliban toen nog niet aan de macht was. Dit aspect is dus niet aan bod gekomen tijdens de procedure voor het CGVS en het CGVS heeft zich nooit uitgesproken over zijn verwestering en de geloofwaardigheid van de elementen die hij in dit verband aanvoert. *“zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap”* (RvV, arrest nr. 287 950 van 24 april 2023). Het eerste verzoek om internationale bescherming werd dan ook niet afgewezen door de commissaris-generaal wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de elementen die verzoeker aanvoert in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming, betoogt verzoeker en door het tegenovergestelde te menen, schendt de commissaris-generaal haar zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de vrees voor vervolging die hij opwierp in de procedure voor de Raad en de documenten die hij ter zake neerlegde en de beoordeling van de Raad hiervan betoogt verzoeker als volgt: *“Verzoeker legt echter uit dat het uiterst moeilijk is, in het kader van een schriftelijke procedure, om aan te tonen dat hij de Westerse waarden en normen zodanig heeft geïntegreerd dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij heeft dan ook zijn best gedaan om, in het kader van de huidige procedure, verschillende getuigenissen en attesten neer te leggen om zijn gedragingen in België te bewijzen. Verzoeker wijst in dit verband in het bijzonder op het feit dat hij, in zijn verblijfsaanvragen in België, ook gesteund wordt door verschillende belangrijke politieke personen van de Duitstalige gemeenschap, met een zekere geloofwaardigheid, die de gedragingen van verzoeker hebben kunnen waarnemen. Het lijkt dan ook overduidelijk dat verzoeker verschillende nieuwe elementen aanvoert die, cumulatief, aantonen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker heeft veel nieuwe documenten neergelegd en is van mening dat al deze documenten, samengenomen, de kans aanzienlijk groter maken dat hij erkend zou worden als vluchteling in België omwille van zijn verwestering. Hoe dan ook, legt verzoeker nogmaals de nadruk op het feit dat het voor hem heel moeilijk is om zijn aanpassing aan de Westerse normen en waarden te bewijzen op basis van een schriftelijke procedure. Echter, deze aanpassing vloeit voort uit zijn verlengd verblijf in Europa, zijn schoolgaan in Europa, de vele documenten die hij neerlegt en de (korte) verklaringen die hij afgelegd heeft in het kader van zijn interview op de Dienst vreemdelingenzaken. Ondanks deze elementen (vele documenten, verlengd verblijf in Europa, kennis van de taal, steun van verschillende politieke personen), heeft verzoeker nooit de kans gekregen om op een degelijke manier uit te leggen waarom hij vandaag niet zou kunnen*

terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn verwestering. Door het verzoek om internationale bescherming van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder hem de kans te geven om op een degelijke manier zijn verwestering uit te leggen, ondanks de objectieve elementen en documenten in het dossier, schendt de tegenpartij heel duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht.” Verzoeker wijst verder nog op het gegeven dat hij tussen 14 en 16 jaar Afghanistan verliet en dat als er aangenomen moet worden dat verzoeker, voor zijn 14-16 jarige, gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (*quod non*) zeker ook moet aangenomen worden dat verzoeker sindsdien gevormd is naar de Westerse waarden en normen, aangezien hij reeds 8 jaar in Europa verblijft, in Europa naar school is gegaan en hier beslissende jaren heeft doorgebracht voor de constructie van zijn identiteit.

In een derde onderafdeling van het eerste middelonderdeel gaat verzoeker vervolgens in op de behandeling van Afghaanse terugkeerders. Hij citeert uit verschillende rapporten waarin volgens verzoeker de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan uitvoerig werd besproken, waaronder UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018 en een artikel van 26 maart 2021 van de Organisation suisse d’aide aux réfugiés (stuk 3) dat volgens verzoeker de onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van ‘de EASO, du UNHCR, Asyls, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération’ en de antropoloog Friederike Stahlmann, compileert. Daaruit blijkt volgens verzoeker dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt, dat Afghaanse terugkeerders ook vaak het slachtoffer zijn van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burens en de taliban en dat meer dan twee jaar na de machtsvername er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders maar dat een artikel van september 2021 en het EASO rapport van januari 2022 aangeeft dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsvername. Verzoeker wijst er nog op dat een gegronde vrees zowel een objectief als een subjectief element omvat, citeert artikel 48/6 § 5, c) van de Vreemdelingenwet en besluit dat *in casu* de commissaris-generaal zijn persoonlijkheid helemaal niet beoordeeld heeft en dat het voor hem onmogelijk en ondenkbaar is om vandaag naar Afghanistan terug te keren.

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten, arresten en nieuwsartikels waarmee hij een beeld wil schetsen van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens hem blijkt uit deze documenten dat de taliban door hun handelen en nalaten wel overwegend aan de oorzaak van de precare socio-economische en humanitaire situatie liggen. Dit is zeker het geval wanneer men ook de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen mee in overweging neemt, betoogt verzoeker.

Met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is verzoeker van mening dat Afghanistan zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Hij betwist de redenering van verwerende partij ter zake met klem en wijst vooreerst opnieuw op het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt nu de informatie sinds de machtsvername gemanipuleerd wordt en in het voordeel van de taliban verdraait. Vele onafhankelijke mediabronnen werden verplicht om hun werk stop te zetten, zo betoogt verzoeker die ter staving citeert uit UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 en stelt dat de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd inzake cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Wat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers betreft, betwist verzoeker dat het geweldsniveau en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de vorm van het geweld simpelweg gewijzigd is en dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend is maar minder gedocumenteerd (UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security Situation*, April 2022) en <https://acleddata.com/10-conflicts-to-worry-about-in-2022/afghanistan/>.

Tenslotte betwist verzoeker de stelling dat er geen gewapend conflict meer zou zijn aangezien er slechts één actor overblijft en andere actoren het terrein hebben verlaten. Hij wijst op het feit dat de hogervermelde bronnen reeds de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP vermelden en dat wordt benadrukt dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Staten en citeert opnieuw uit het artikel van Christel Querton. Verzoeker meent dat men niet anders kan besluiten dan dat er meerdere actoren zijn. Bovendien moet de vraag gesteld worden of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de Westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd (Moral or Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan Once a Party Leaves - *Opinio Juris*). Verzoeker besluit door te stellen dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie verwerende partij toch overgaat tot een onderscheiden appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict en dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand;
3. OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*", 26 maart 2021 (internetlink);
4. Begeleidende brief met stukkenbundel.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een derde aanvullende nota neer waarin wordt verwezen naar een vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 in een Afghaanse zaak en recente rapporten waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen, worden becommentarieerd. Verder wordt met betrekking tot de socio-economische situatie geciteerd uit HRW, "*Out of Sight, Afghans are going hungry*", HRW, "*Afghanistan: Aid Cutbacks? Taliban Abuses Imperil Health*", HRW, "*A disaster for the foreseeable future*", van februari 2024, The UN Security Council unanimously agreed on Friday to extend the UN mandate in Afghanistan for a further year. Er wordt uiteengezet dat het probleem van scholing zich niet alleen stelt voor vrouwen en meisjes maar dat ook de scholing voor jongens problematisch is geworden en daarbij verwezen naar HRW, "*Schools are Failing Boys Too*", December 6, 2023. Voorts wordt ook geciteerd uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad van 28 februari 2024 met betrekking tot controles door de taliban op binnenlandse verplaatsingen, de situatie van vrouwen, werkloosheidscijfers en armoede; een joint press statement by UNHCR and IOM van 7 oktober 2023 en een aantal verslagen en informatie over de problematische situatie bij terugkeer, het hoofdstuk Afghanistan uit het jaarverslag van HRW van 2024, het rapport van UNAMA over de behandeling van gevangenen van september 2023, een oproep van VN experts voor de bescherming van Afghanen in Pakistan, het UNOCHA Humanitarian Needs and Response Plan 2024. Telkens wordt een internetlink bijgebracht.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast

dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking

van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

Elk arrest van het Hof van Justitie, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop een vorig verzoek werd beslist, vormt een nieuw element in de zin van de artikelen 33, lid 2, onder d), en 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen, indien het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Dit kan het geval zijn zelfs wanneer de verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet naar het bestaan van dat arrest heeft verwezen (HvJ, C-216/22, *A.A. tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)*, 8 februari 2024 (punten 54 en 48)).

5.2. Verzoeker verklaart in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hij legde bij de indiening van zijn eerste verzoek onder meer een foto van zijn taskara neer. Noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming noch in het kader van zijn volgend verzoek is de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker in twijfel getrokken door de commissaris-generaal die verzoekers nood aan internationale bescherming ook in het kader van het volgend verzoek beoordeelt ten aanzien van Afghanistan.

Verzoeker legde bij de indiening van zijn volgend verzoek om internationale bescherming een begeleidende brief neer van zijn advocaat waarin de nieuwe elementen waarop hij dit volgend verzoek baseert worden uiteengezet en waaraan verschillende schriftelijke getuigenissen en documenten met betrekking tot verzoekers scholing, tewerkstelling en integratie in België werden gehecht. Ook in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in zijn eerste verzoek om internationale bescherming werden een aantal getuigenissen en documenten met betrekking tot verzoekers scholing, tewerkstelling en integratie in België voorgelegd. De verklaringen en documenten die heden voorliggen dateren van na het arrest van de Raad van 15 mei 2023 en zijn dus recenter dan diegene die reeds door de Raad zijn beoordeeld in zijn arrest van 15 mei 2023 en zijn als dusdanig als nieuwe elementen te beschouwen in de zin dat zij nog niet eerder waren voorgelegd aan het CGVS en de Raad. Evenwel moet worden onderzocht of deze nieuwe elementen overeenkomstig de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en of er nieuwe feiten aan de orde zijn die deze kans aanzienlijk groter maken. Zoals reeds aangehaald dient de Raad daarbij over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling van zowel de feitelijke als juridische gronden (artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn).

Verzoeker verwijst in zijn volgend verzoek om internationale bescherming en in de begeleidende brief van zijn advocate die hij bij de indiening ervan neerlegde alsook in zijn verzoekschrift naar zijn (gepercipieerde) verwestering als nieuw element.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en wordt gesteld dat dit verzoek werd afgewezen *“omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd”* en *“uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd”*, blijkt uit de lezing van het administratief-en rechtsplegingsdossier dat het gebrek aan geloofwaardigheid de beoordeling betreft van zijn verklaringen over de redenen waarom hij Afghanistan in 2016 heeft verlaten en geen betrekking heeft op de elementen die in het kader van de procedure voor de Raad tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming werden voorgelegd en aangehaald. In zijn arrest van 15 mei 2023 heeft de Raad geen enkele twijfel geuit over de geloofwaardigheid van de elementen die door verzoeker toen zijn voorgelegd met betrekking tot zijn activiteiten en traject in België.

5.3. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn volgend verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de nieuwe elementen waarop hij zich baseert *“Ik vraag opnieuw bescherming aan omdat ik het merendeel van mijn leven hier in Europa doorgebracht. Mentaal gezien ben ik volledig veranderd. Ik heb hier in een restaurant gewerkt, waar men varkensvlees en alcohol verkocht. Ik ben hier geïntegreerd, ik ga hier zelfs naar een discotheek”*. Verder stelt hij *“ik heb mijn ganse leven hier gewoond. Ik ben bang van de taliban zoals jullie. Ik ken de taliban niet, enkel zoals jullie die kennen. Verklaar. De laatste keer was toen ik Afghanistan was. Ik was toen nog een kind. Ik heb ze niet gezien, hoe ze zich gedragen want ze zijn overal in het land. Mijn mentaliteit is zo veranderd dat ik zelfs Afghanistan niet zie in mijn gedachten. Hier ben ik vrij en doe ik wat ik wil. Volgens de islam is het verboden om het werk te doen wat ik hier doe. Hier kan ik dat zo doen. Ik kan niet schrijven in mijn eigen taal Pashtou. In het Duits kan ik dat wel. Ik beschouw het Duits als mijn eigen taal”* en *“Mijn huisbaas zegt dat hij mij beschouwt als zijn zoon. Ik kan mij niets herinneren van Afghanistan. Ik heb ook geen contact meer in Afghanistan. Mijn familie kan zelfs geen telefoon gebruiken. Ik wil geen contact met mijn familie en er is daar ook geen netwerk”* (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst antwoordt verzoeker als volgt: *“Ik vrees de taliban. Ik vrees dat ze mij niet in leven zullen laten. Ze zullen zeggen dat ik een ongelovige ben, dat ik een spion ben en dat ik al die tijd weg ben. Zelfs de mensen van mijn dorp zullen mij hierdoor niet in leven laten. Ze zullen denken dat ik geld heb al mijn dorpelingen. De mensen doen nu van alles om iets te hebben”* (Verklaring volgend verzoek, vraag 20).

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering of het gegeven dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hij voert daarbij aan dat hij al acht jaar in Europa woont, 14 tot 16 jaar oud was wanneer hij in Europa is aangekomen en dus beslissende jaren heeft doorgebracht voor de constructie van zijn wereldbeeld, identiteit, normen en waarden, zijn scholing en uitstekende kennis van het Duits en zijn integratie in de Duitstalige gemeenschap in België. Hij verwijst daarbij ook naar landenrapporten over de behandeling van terugkeerders uit het westen door de taliban in het verleden en voor de machtsovername, de mogelijke stigmatisering door de lokale gemeenschap en wijst

daarbij ook op het gebrek aan informatie over de behandeling van terugkeerders uit Europa en westerse landen na de machtsovername.

Het onderzoek van de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen en de vraag of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komen dient te gebeuren in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en van de meest recente landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de argumentatie van de Raad over zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering eveneens geldt voor de elementen die hij in het kader van zijn huidig verzoek aanhaalt en daarbij wordt overwogen dat hij nergens concreet aantoonde dat hij bepaalde westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd, in de mate dat zij fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer verwacht kan worden dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan geldende waardenpatroon zoals vormgegeven door de Taliban, dient te worden vastgesteld dat onvoldoende rekening wordt gehouden met rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de begrippen politieke overtuiging, en behoren tot een specifieke sociale groep; vervolgingsgronden waarmee beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden, die dateert van na het arrest van de Raad van 15 mei 2023 en waarmee de Raad bijgevolg in zijn arrest van 15 mei 2023 geen rekening heeft kunnen houden. Zoals hierboven reeds aangehaald oordeelde het Hof van Justitie dat arresten van het Hof waarin het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist een nieuw element vormen in de zin van de artikelen 33, lid 2 onder a) en 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, indien zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

In dit verband dient het volgende te worden aangestipt. Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het Hof oordeelde in een recent arrest ook dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelviging hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2014, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*,

punten 51 en 52). Er kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen geacht worden tot een specifieke sociale groep te behoren en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging op grond van religieuze of politieke overtuigingen.

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Krachtens artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet doet het bij de beoordeling of de vrees gegrond is niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geeft tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4. Zoals reeds aangehaald dient verzoekers nood aan internationale bescherming ook in het kader van een volgend verzoek te worden onderzocht in het licht van objectieve landeninformatie inzake zijn land van nationaliteit en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het

MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking

hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023.

UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het

Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79).

5.5. Er dient opgemerkt te worden dat bovenstaande analyse onder meer gebaseerd is op landenrapporten, waaronder de EUAA “*Country Focus Afghanistan*” van december 2023, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 en de COI Focus Afghanistan van 14 december 2023 die niet voorlagen op het ogenblik van het arrest van de Raad van 15 mei 2023. Verder heeft verzoeker een aantal nieuwe getuigenverklaringen voorgelegd ter staving van zijn aangevoerde (gepercipieerde) verwestering. Hoewel deze in het verlengde liggen van de documenten die reeds aan de Raad werden voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, gaat het evenwel om recentere getuigenissen, dient rekening te worden gehouden met verzoekers verdere evolutie na het voormelde arrest tot op heden en dienen deze elementen eveneens beoordeeld te worden in het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de vervolgingsgronden politieke overtuiging en behoren tot een specifieke sociale groep en de relevantie van arresten van het Hof als nieuwe elementen in de zin van de artikelen 33, lid 1, onder a) en 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu*, nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie inzake volgende verzoeken. Zoals hierna uiteengezet komt de Raad daarbij tot het besluit dat hij in het kader van een *ex nunc* onderzoek op basis van de elementen die heden voorliggen een positieve beslissing kan nemen over de vluchtelingenstatus (HvJ, C-216/22, pt. 66).

5.6. *In casu* is niet betwist dat verzoeker in 2016 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en er vier jaar verbleef en daarna in 2020 in België een verzoek indiende en dus actueel acht jaar in Europa verblijft. Hoewel het resultaat van de leeftijdstesten uitgevoerd in Oostenrijk en België zeer verschillend is, is niet betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige werd geregistreerd bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij sinds zijn zestiende of zeventiende weg is uit Afghanistan.

Verzoeker legt ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming een inschrijving voor de inburgeringscursus van de Duitstalige Gemeenschap in België neer van 4 juli 2023 waarin wordt vermeld dat verzoeker is ingeschreven voor de intensieve taalcursus Duits A2 en de overeenkomst over het integratietraject dat verzoeker ondertekende op dezelfde datum waarin hij zich verbindt tot het volgen van een integratiecursus en sociale oriëntatie en beroepsinformatie. Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat hij al zeer goed Duits spreekt maar dat hij, omdat hij niet meer mag werken na de definitieve beslissing in zijn eerste verzoek, anders niets om handen heeft en verder zijn kennis van het Duits nog wil verbeteren. Hieruit blijkt dat verzoeker na het arrest van de Raad van 15 mei 2023 in het kader van zijn integratiecontract een intensieve taalcursus Duits volgt en een integratietraject volgt en ook als meerderjarige taalonderwijs heeft gevolgd.

Verder legt verzoeker 13 schriftelijke getuigenissen voor van inwoners van Eupen, waaronder zijn vroegere werkgevers in het restaurant waar hij werkte, de persoon die hem een studio ter beschikking stelt in Eupen, inwoners van Eupen, waaronder de burgemeester en medewerkers van het opvangcentrum van Eupen waar verzoeker heeft verbleven tot hij zelfstandig ging wonen, die dateren van na het voormelde arrest van de Raad van 15 mei 2023.

In deze getuigenissen wordt verzoeker niet alleen omschreven als een respectvol persoon die beschikt over doorzettingsvermogen en uitstekend Duits spreekt en gewaardeerd werd als medewerker in het restaurant waar hij werkte maar wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker zich in de lokale gemeenschap in Eupen heeft geïntegreerd, deelneemt aan plaatselijke festiviteiten mede door zijn werk in het restaurant in Eupen en in het opvangcentrum altijd behulpzaam was met vertalingen voor andere Afghaanse verzoekers en een bemiddelende rol speelde bij conflicten (stuk 11). Verder wordt in een aantal getuigenissen gesteld dat hij zich sinds zijn aankomst Europees gedraagt en graag in interactie treedt met de Eupense inwoners en dat hij er geen probleem mee had in een restaurant te werken waar varkensvlees wordt bereid en alcohol wordt geschonken (stuk 15). Op de terechtzitting van de Raad is een persoon aanwezig die verzoeker omschrijft als zijn “*pleegvader*”, de vader van een leerkracht die aan verzoeker taalles gaf toen hij nog in het opvangcentrum verbleef. Verzoeker en zijn advocaat lichten toe dat hij financieel ondersteund wordt door een aantal personen in Eupen. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij ook Frans en Engels spreekt. Hierboven werd ook reeds aangehaald dat verzoeker in zijn interview bij de DVZ verklaarde mentaal volledig veranderd te zijn als gevolg van zijn aankomst op zeer jonge leeftijd in Europa acht jaar geleden, dat hij vreest door de Taliban te worden beschouwd als een ongelovige en een spion en dat de mensen van zijn dorp hem zullen viseren omdat ze zullen denken dat hij geld heeft en dat hij ook geen contact meer wil met zijn ouders.

Zoals eveneens reeds aangehaald dient volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging te worden gehanteerd waarbij een opvatting, gedachte of

mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Verzoeker verklaarde dat zijn mentaliteit is veranderd in Europa en dat het werk dat hij doet of heeft gedaan verboden is volgens de islam en heeft daarmee uiting gegeven aan een mening, opvatting of gedachte inzake een aangelegenheid die verband houdt met het taliban beleid en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. Verder dient herhaald dat het Hof heeft benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en dit bijgevolg niet vereist noch relevant is voor de interpretatie van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Zo uit verzoekers ook als meerderjarige voortgezette scholing, uitstekende kennis van de Duitse taal, zijn werkervaring en de vaststelling dat hij een uitgebreid netwerk heeft van Belgen die hem financieel en moreel ondersteunen en zijn integratie in België bevorderen als dusdanig niet kan worden besloten dat hij daadwerkelijk verwesterd is, blijkt hieruit wel dat verzoeker zich sinds zijn aankomst in België openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als jongvolwassene wordt ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Het is verder ook niet betwist dat verzoeker voor zijn aankomst in België vier jaar verbleef in Oostenrijk, een Europese lidstaat wiens liberale samenleving op dezelfde beginselen en waarden als de Belgische is gebaseerd en daar als niet begeleide minderjarige aankwam op zestien of zeventienjarige leeftijd, rekening houdend met het resultaat van de in België uitgevoerde leeftijdstest. Verzoeker heeft dus een deel van zijn vormende jaren en ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen doorgebracht in Oostenrijk en België. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in Oostenrijk en België, waaronder zijn scholing, arbeid in de horeca en zijn uitgebreid netwerk van Belgische personen waaruit zijn actieve participatie in de Belgische samenleving en vrijwillige deelname aan activiteiten die ingaan tegen de strikte interpretatie van de sharia zoals voorgestaan door het huidige talibanregime blijkt, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een westerse samenleving.

Verder is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Nahre Karim in het district Qarghayi van de provincie Laghman. De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Verzoeker is ruim acht jaar geleden en dus verschillende jaren voor de machtsovername in augustus 2021 vertrokken uit zijn dorp Nahre Karim. De politiek-religieuze context in Afghanistan en de vigerende religieuze, morele en sociale regels en normen in het land, met inbegrip van zijn regio van herkomst zijn sinds zijn vertrek uit zijn dorp dermate ingrijpend gewijzigd en verstrengd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet of onvoldoende vertrouwd is met de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, het risico loopt zelfs onbewust de vigerende regels en gebruiken te overtreden en hierdoor nog meer in de negatieve aandacht van lokale talibanleiders te komen. Dat in de provincie Laghman reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid en dat de taliban er vrij inkopen gedaan hebben zoals in de bestrede beslissing wordt gesteld, is gebaseerd op wat verzoeker verklaarde in een persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 25 mei 2021 en dus op een ogenblik dat hij reeds meer dan vijf jaar weg was uit zijn dorp en gebaseerd op zijn inschatting van de situatie die bestond bij zijn vertrek uit Afghanistan ruim vijf jaar voor de machtsovername. Dat niet zou kunnen gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden hem volledig onbekend zijn, kan uit deze vaststelling niet worden afgeleid en doet hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat, gelet op de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn jonge leeftijd bij vertrek, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij niet vertrouwd is de huidige religieuze, sociale en morele wetten, normen en gebruiken zoals vormgegeven door het huidige talibanbewind, dat nu, in tegenstelling tot de periode van verzoekers vertrek, de *de facto* autoriteit is in Afghanistan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee

verzoeker onvoldoende vertrouwd is, nu niet betwist is dat hij vijf jaar voor de machtsovername Afghanistan verliet. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek uit zijn dorp en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België en Oostenrijk, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Laghman, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van de lange duur van zijn verblijf in twee Europese lidstaten zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België deels gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent en als jongvolwassene, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen in het buitenland heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” (UNHCR), punt 36).

Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de overige motieven en argumenten in de bestreden beslissing, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET